

for at røre sig paa. Dette vækker selvfølgelig meget stor Modstand og stor Opsigt i den hjemlige Egn. De andre tror, at han er en „Spekkelanter“ og ikke saa lidt „towli“ o. s. v. Men alligevel driver han sin Krig igennem. Jeg tager dette som et Vidnesbyrd af en Digter ud af Folket, som foruden at være Digter paa Papiret tillige er Digter ude i Naturen og paa sin egen Gaard med dens karrige Muld, som forstaaer at afvinde Naturen dens Skønhed og Livet derovre dets Tilløkkelser; og jeg ser noget kønt i, at en Mand kan leve sit Liv med Tilknytning til de Dyr, han omgaas, hvis Skæbne er lagt i hans Haand, hvoraf han skal leve, som skal give Fremgang for ham, og som han har Ansvaret for. Paa mig har det gjort et kønt Indtryk, foruden at det naturligvis har glædet mig i høj Grad som Ven af Zoologisk Have. Jeg vil anbefale Dem: Kom ind i Zoologisk Have en Dag, naar Direktøren gaar rundt med en Kurv paa Armen med Gulerødder og Brød og dit og dat i. Jeg siger netop, naar han gaar rundt, for det er kønt at se ham komme hen til Dyrene. Overfor ham er Havens Dyr som Husdyrene overfor en af de Herrer, der har en ikke alt for stor Besætning, som har været mange Aar paa Gaarden. Der er ikke en af Besætningen, som ikke kender sin Herre, navnlig da, naar de er vant til at faa deres Foder af ham. De byder ham Velkommen og fører paa deres Maade en Samtale med ham. Naar De nu kommer ind i et saadant Øjeblik og gaar ned til højre, vil De straks møde Aksel og Valborg. Alle Dyrene har nemlig Navne, og de kender selv deres Navne, det vil sige, naar det udtales af den rigtige Mand. Naar Direktøren kalder et Dyr ved Navn, kommer det, lige meget hvor det er. Kalder han paa Aksel og Valborg, kommer de to store Nilgauantiloper. Han gaar lidt længere og kommer til den smukkeste Familie, som findes maaske i hele Verden, Axis-hjortene, de plettede Hjorte. De hedder Mads, Lise, Lison og Lisette, det er Fader, Moder og Afkom, og de kommer alle sammen, naar han kalder. Han gaar til den næste Indhegning, hvor Stenbukken Ali lever med sin Viv Gulhyndy. For 14 Dage siden fik de et lille bitte Kid. De springer omkring midt i den koldeste Tid. Vi kan gaa fra Bur til Bur, overalt, hvor han kommer og nævner Dyrenes Navne ude fra, kommer de hen til ham, gubber sig op ad ham og beder om noget. Hvad det drejer sig om, er i Regelen at faa en Gulerod. Gulerødder er for de fleste

fangne Dyr noget af det kæreste, selv Hundene i Zoologisk Have ved København gaar ikke af Vejen for af og til at tage imod en Gulerod, naar den bydes dem som en venlig Foræring.

Se, naar nu Forholdene er saaledes, naar der hvert Aar udgives en Beretning som den, jeg her staar med i Haanden, og naar Haven, som jeg ser ofte har Besøg af Rigsdagsmænd, af hvilke mere end $\frac{5}{6}$ forstaaer sig paa Dyr, skulde vi dog tro, at vi havde en Garanti for, at Dyrenes Pasning, Røgt og Pleje, kort sagt det hele derude, foregaar paa god og forsvarlig Maade. Vi skal paa vor Side gøre alt, hvad vi kan, for at styrke Institutionen, saaledes at den bliver ved at være, hvad Schjøtt bragte den til at være: en Institution, der er indgaaet i Folks Bevidsthed som Led i, hvad der er værd at se i København, og hvad den er blevet til i Aarene efter Schjøtts Død: en Dag for Dag bedre ordnet Institution, en Anstalt, hvor der gennemføres den strengeste Orden til de mindste Enkeltheder. Ikke een af de Herrer har hjemme en Besætning, selv om det er Præmiekvæg, der har et saadant Lag af den allerbedste og rene Strøelse under sig som Dyrene i Zoologisk Have. Faren fremkommer ikke ved, at Dyrene derude faar for lidt, men ved, at de faar for meget. Vi tør ikke, som i Udlandets zoologiske Haver, forbyde Publikum at fodre Dyrene, da det er Folks bedste Glæde, og vi derved vilde jage Publikum bort fra Haven, men mange Dyr risikerer deres Liv som Følge af al den Masse Mad, der puttes i dem. De havde bedst af ikke at faa anden Mad end den, der har passeret Fodermester Gilmans Haand og er delt ud i Portioner. Men derved vilde Haven miste en stor Del af sin Tiltrækning for de besøgende, saa det er en Reform, man slet ikke kan tænke paa at gennemføre.

Som Medlem af Havens Direktion og som en Mand, der har en speciel Kærlighed til Zoologisk Have, vil jeg bede de Herrer Rigsdagsmænd om ogsaa at bevare Interesse for og Kærlighed til den og opfordre Dem til at se alt det gode, som gøres for Dyrene derude. Det er saa meget, at jeg drister mig til at sige, at hvis vi kunde faa en saadan Orden og en saadan venlig og kærlig Behandling og Forplejning i vore Alderdomshjem for Mennesker, var vi ikke blot naaet til et tilfredsstillende Standpunkt i saa Henseende, men var gaaet et langt Stykke udover, hvad vi behøver at gøre, for at de gamle kan have det godt.